

det for med lønudviklingen. Alligevel foreslår regeringen i sit finanslovsforslag på tre afgrænsede områder, at man går fra en lønregulering til en pristalsregulering, og det er jo som bekendt boligstøtten, børnefamilieydelsen og på SU-området. Det kan vi simpelt hen ikke få til at stemme med de meldinger, der tidligere er kommet fra regeringen.

Jeg skal også lige nævne det hjørne, der hedder flerbørnstilskuddet, altså tilskud til børn født samtidig, at vi heller ikke finder, at det nødvendigvis er den rigtige måde, hvis man endelig skal spare på børnefamilieydelsen, for hvis man har børn, der er født samtidig, er der notorisk nogle ekstra omkostninger set i forhold til, at børn bliver født med nogle års mellemrum.

Derfor vil vi meget gerne se på, om man kan finde en anden måde, hvis man skal finde penge på området, at gøre det på: Vi har foreslået, at den måde, man kunne gøre det på, var, ved at man sagde, at man gav børnefamilieydelse, altså børnecheck til de første – vi har i år så sagt tre børn – tre børn i hver familie, og så se på, om det ikke kunne give det tilstrækkelige provenu, og så få afvist den anden måde, som regeringen foreslår at spare på.

Med det her er der i hvert fald sagt, at der også her er et udestående, som vi skal have drøftet, hvor det i hvert fald ikke er sådan, at regeringens forslag til finanslov bare får en let gang.

Endelig vil jeg nævne landbrugsområdet. Vi har også diskuteret det tidligere i forbindelse med Socialdemokratiets forslag om ekstraudgifter til landbruget. Der er denne her sammenkædning, hvor man fjerner beskatning, altså grundskatter, til fordel for afskaffelse af landbrugs konsulent- og vikarydelse.

Det, vi skal have set på, er jo, om det ikke i virkeligheden er en metode, hvor man tager noget, der gives målrettet til de mindste landbrug, og giver det til de største. Den skævhed, den sociale vridning, der er ved at afskaffe en ordning, der mest er møntet på de bønder, der har de mindste gårde og de mindste indkomster, til fordel for dem, der har de største gårde og måske de største indkomster, er jo ikke en heldig udvikling. Det er ikke en udvikling, der er særlig sympatisk set med vores øjne.

Jeg har her nævnt en række områder, hvor vi vil prioritere. Jeg har nævnt en række områder i regeringens forslag, som vi ikke bryder os så meget om, men når alt kommer til alt, går vi til forhandlingerne med godt mod. Sådan en finanslovsforhandling er jo ikke kun ynke og klynke,

som vi har hørt så meget om i dag. Det er jo også en mulighed for, at vi kan sætte nogle ting til debat og kan få nogle af de gode ting på bl.a. social- og sundhedsområdet, som jeg har været inde på at vi i Dansk Folkeparti i hvert fald ønsker at få sat fokus på, gennemført i finansloven for 2004.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Line Barfod, hr. Ole Sohn og fru Sandy Brinck som de tre første for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vælgerne kunne i Dansk Folkepartis program inden valget læse, at de ældre og svage ikke må blive ofre for nedprioriteringer og omsorgssvigt, fordi der mangler penge i kommunekassen. Da vi så undersøgte det fra Enhedslistens side, viste det sig sidste år, at i næsten halvdelen af de kommuner, hvor Dansk Folkeparti sidder i kommunalbestyrelsen, havde man stemt for nedskæringer over for de ældre.

I år er der igen lagt op til nedskæringer i kommuner og amter over for de ældre og svage, de handicappede og andre, og derfor ville jeg gerne høre, om Dansk Folkeparti mener, at det igen er dem, der skal holde for.

Kl. 17.30

Hr. Kristian Thulesen Dahl har forsvaret Dansk Folkepartis nedskæringer på ældreområdet med, at det er magtens pris. Betyder det, at det igen i år er de ældre, de handicappede og andre ude i kommuner og amter, der skal betale prisen for, at Dansk Folkeparti er ved magten?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg lyttede meget intenst til hr. Kristian Thulesen Dahls ordførertale, for uanset om man kan lide det eller ej, så kommer Dansk Folkeparti jo til at spille en afgørende rolle for finansministeren i forbindelse med dette års forlig.

Noget af det, der undrede mig, var, at Dansk Folkeparti fuldstændig glemte at sige noget om deres heroiske indsats for den kollektive trafik.

Sidste år lavede man jo et forlig med regeringen, som fjernede det statslige tilskud til takstnedsættelser, som SF fik indført i 1990'erne. Nu ser vi resultatet: takststigninger på mellem 10 og 30 pct., som rammer bredt set, men som selvfølgelig også rammer pensionisterne og de studerende. Er det virkelig noget, som Dansk Folke-